

עבודה זרה ו עניין: לפני עור בבו נח

שו"ת פני יהושע ח"א יו"ד סי' ג

וכ"ל להוכיח דלפני עור דבוי הוא איסורא דרצון צומן הזם שהוא אחר
 מתן תורה כמ"ש לקמן וראיה לדבר הא דמצינא ליה לחלמודא פ"ק דע"י:
 הא דאורייתא חכמים לשלח ולהת עמיהם לפני אידיהן משום הרוחה הוא או
 משום לפני עור ופירש"י דמזבן ליה צהמה ומקריבנא לע"ז ולא אפשיעא י
 וקשה אמאי לא אפשיעא דהא ע"כ לאו משום לפני עור הוא דא"כ ה"ל
 איסורא דאורייתא ואנן קי"ל דאינו אלא איסור דרצון דהא לקמן דף י"ג קאמר
 מאי לא חשו חכמים כו' רבא אמר לא חשו חכמים ליום אידו ופירש"י שהוא
 איסור דרצון ורבה בר ע"ל אמר לא חשו לפני אידן ופירש"י דאיסור קל
 הוא הכי דא"כ איסור דרצון גמור אינו ואפי' נאמר דספק לפני עור הוא
 דשנא הבוי לוקח לאכילה ו"מ ה"ל ספקא דאורייתא וספק דאורייתא ק"ל
 דבוי איסור דאורייתא אלא ש"מ דלפ"ע בגי' אינו איסור דאורייתא ועממא
 כדפירש"י סתם דהא הקצ"ס עמד והחיר להן ואינו אסור אלא שלא יעצרו
 על ידינו הן אמר כי יש להקשות קלה גבי תרכוב לנן דאין מוכרין להם

שו"ת חתם סופר חו"מ סי' קפה

היה לפני עור דאורייתא. ובראותי נפלאתי על תשו'
 פני יהושע ח"א יו"ד סי' (י"ד) [ג'] שכתב דאחר מתן
 תורה שהתיר להם ז' מצות שוב ליכא לפני עור
 דאורייתא במכשול בן נח, ותימא הא מסקינן בע"ז
 [ג' ע"א] שהתיר להם שלא יקבלו שכר כמצווה
 ועושה, אבל מיענשו עליהו, נמצא המכשילם נותן
 מכשול לפני עורא, ונהי ממונם התיר לענין אם
 הזיק שור ישראל לשל ב"נ [ב"ק ל"ח ע"א], אבל
 להכשילם בעבודת ה' מי התיר, אדרבא מצוה
 להורותם כמ"ש רמב"ם פ"י ממלכים ג. עכנלע"ד
 וודאי איסור דאורייתא הוא למאן דפסק כר' חידקא